

Reportáž František Kubíček

Peťa: Život pana Kubíčka jsme trošku znali již předtím, než jsme jej osobně navštívili. Pan František Kubíček se narodil 18. 6. 1931 v Písařově. Vyrůstal se svými rodiči a dvěma sestrami, Libuší a Aničkou.

Pamětník:

„František a Anna Kubíčkoví, táta řezník a máma neměla povolání. Prožila mládí v Německu.“

Mel: Když měl František Kubíček 8 let, vypukla 2. světová válka. V Písařově a okolí začali významně působit partyzáni, kteří se všemožně snažili německým vojákům znepříjemnit život. Partyzánem byl i otec Františka Kubíčka. To pro rodinu znamenalo velké riziko. Němečtí vojáci totiž partyzány i jejich rodiny zavírali a snažili se na ně hodit i to, co neudělali. V Písařově žil Němec, byl četník a tomu vyhořel barák.

Pamětník:

„Ten barák vyhořel a teď to sváděli na to, že ho partyzáni podpálili. Kdyby nebylo té ženské, která to viděla, tak by tenkrát vypálili Písařov.“

Peťa: Během války museli část školy uvolnit německému vojsku.

Pamětník:

„Ty byly staří jak my a oni vždycky vyrazili ze školy a šli po silnici, pochodovali a museli zpívat: haj lí haj lů hajla ...“

Mel: Když skončila 2. světová válka, v okolí Písařova se ještě pohybovali němečtí vojáci. Museli zajistit a odvézt vojenskou techniku zpět do Německa. Pan Kubíček šel zrovna s kamarádem k jeho babičce do Bušína. V Hambálkách potkali Němce, který jim vyhrožoval, že je zabije.

Pamětník:

„Až jsme přišli k nim, tak se nás zeptali, kam jdeme. Odpověděli jsme, že k babičce do Bušína. Ten jeden měl automat v ruce. ‚Tak fičte nebo to do vás napálím.‘ My jsme šli honem pryč.“

Peťa: Pan Kubíček nám pověděl z konce druhé světové války mnoho dalších historek, které nás velmi zaujaly. Třeba jak ukradli Němcům náboje. Němci nechali na silnici auto, protože jim došel benzín, a tak pan Kubíček s jeho kamarádem ukradli náboje, které zůstaly v autě. Jenže pak přišli na to, že jim vlastně k ničemu nejsou.

Mel: Po válce si František Kubíček dodělal měšťanskou školu a pak nastoupil na vojnu. Byl daleko od domova v Českých Budějovicích.

Pamětník:

„A teď vždycky, když přicházeli bažanti noví, přijížděli vlakem do Budějovic, tak muzikanti měli hrát na tom nádraží, když přicházeli a tam měli kapelu a z ní odešli nějací do důchodu.“

Peťa: Na závěr nám pan Kubíček vzkazuje, aby lidé žili v klidu, v radosti, odpouštěli si, nebyli zlí a mezi sebou vycházeli.